

Arrest

nr. 124 882 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van 6 december 2013 van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2007 dient verzoeker een visumaanvraag voor lang verblijf (type D) in bij het Belgisch consulaat te Casablanca. De afgifte van het visum type D wordt geweigerd op 4 mei 2007.

Op 2 augustus 2010 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag type D in bij het Belgisch consulaat te Casablanca. De afgifte van het visum type D wordt opnieuw geweigerd op 23 december 2010.

Op 27 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van zijn vader dhr. A.O, van Belgische nationaliteit.

Op 6 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 december 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.06.2013 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Tetouan

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §3, 3° van de wet van 15.12.1980 dat stelt de bloedverwanten in neergaande lijn (...) of die ten hunnen laste zijn, (...) als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: "de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3", die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen."

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, de Belgische vader heeft niet aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Bovendien voldoen de inkomsten evenmin aan de hierboven gestelde voorwaarde van artikel 40 ter. Immers, de vader van betrokkene legt een vereffeningsbericht voor van het Sociaal Fonds VIA. Het betreft hier een éénmalige uitbetaling van een bedrag naar aanleiding van een vereffening. Op basis van dit bericht is niet bewezen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Tevens worden er rekeningafschriften voorgelegd waaruit blijkt dat de heer A. O. maandelijks een bedrag van 874 euro ontvangt. De herkomst van dit bedrag is niet duidelijk waardoor de stabiliteit er van niet kan worden nagegaan. Bovendien is het bedrag ontoereikend om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Immers, gezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische vader voor hem alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn vader te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Tenslotte worden ook bewijzen voorgelegd van andere familieleden. Deze worden niet in overweging genomen, gezien artikel 40 bis stelt dat het de vervoegde persoon is die de aanvrager ten laste dient te nemen. Bijgevolg kunnen inkomsten van andere personen/familieleden niet in aanmerking worden genomen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* van het vernietigingsarrest van het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 121-2013 van 26 september 2013).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker valt volgens de bestreden beslissing onder de toepassing van artikel 40ter VW.

Echter, verzoeker benadrukt dat het artikel 40ter VW zoals voordien gekend, werd vernietigd door het Grondwettelijk Hof (arrest nr. 121-2013 van 26 september 2013).

"B. 64. 4. Er is evenwel geen redelijke verantwoording voor het feit dat artikel 10, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 in een uitzondering op de vereiste inzake bestaansmiddelen voorziet wanneer de gezinshereniger een onderdaan van een derde Staat is die enkel zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, bij zich wil voegen, terwijl artikel 40ter van die wet niet in een dergelijke uitzondering voorziet wanneer de gezinshereniger een Belg is en over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht beschikt.

B.64.5. Aldus schendt de laatst vermelde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. "

Verzoeker, die normaliter onder artikel 40ter, alinea 2 valt, benadrukt dat deze alinea werd vernietigd door voormeld arrest.

Verwerende partij dient te wachten op een wetswijziging die het artikel 40ter VW opnieuw in overeenstemming brengt met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

In tussentijd werd het volledige artikel 40ter alinea 2 VW, in zijn geheel, nietig verklaard en kan verwerende partij hiervan geen toepassing meer maken in de bestreden beslissing dd. 06/12/2013.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, in zoverre zij gebaseerd is op een door het Grondwettelijk Hof vernietigde wetsbepaling."

2.2 Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.](2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

In casu heeft verzoeker met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet een verblijfsrecht aangevraagd in functie van zijn vader, van Belgische nationaliteit. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat de Belgische referentiepersoon niet aantoonde dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie” zoals vereist in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat het bedrag ontoereikend is om een bijkomende persoon ten laste te nemen zoals vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat artikel 40ter, tweede lid is vernietigd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013.

Het Grondwettelijke Hof heeft in overweging B.64.1 e.v. het volgende uiteengezet:

“B.64.1. De verzoekende partijen voeren voorts aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat inzake de vereiste bestaansmiddelen de minderjarige kinderen van een Belg minder gunstig zouden worden behandeld dan de kinderen van een onderdaan van een derde Staat, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de voormelde wet, en doordat de gezinsleden van een Belg minder gunstig zouden worden behandeld dan de gezinsleden van een erkende vluchteling, zoals bedoeld in artikel 10, § 2, vijfde lid, van diezelfde wet.

B.64.2. Krachtens artikel 10, § 2, van de wet van 15 december 1980 moet de vreemdeling die een verblijfstitel wil verkrijgen in het kader van gezinshereniging, aantonen dat de vreemdeling die wordt vervoegd, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te vermijden dat ze ten laste vallen van de openbare overheden. Die voorwaarde geldt volgens artikel 10, § 2, derde lid, evenwel niet wanneer de gezinshereniger die over een verblijfstitel van onbeperkte duur beschikt, zich enkel laat vervoegen door de minderjarige kinderen bedoeld in die bepaling.

B.64.3. Het staat aan de wetgever te oordelen of in behartenswaardige gevallen in een uitzondering moet worden voorzien op de vereiste dat de gezinshereniger over de nodige bestaansmiddelen moet beschikken indien zijn familieleden een verblijfstitel in het kader van gezinshereniging willen verkrijgen. Om de redenen uiteengezet onder B.18.5, vermocht de wetgever daarbij een onderscheid te maken naargelang de gezinshereniger over een verblijfstitel van beperkte dan wel van onbeperkte duur beschikt.

B.64.4. Er is evenwel geen redelijke verantwoording voor het feit dat artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 in een uitzondering op de vereiste inzake bestaansmiddelen voorziet wanneer de gezinshereniger een onderdaan van een derde Staat is die enkel zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, bij zich wil voegen, terwijl artikel 40ter van die wet niet in een dergelijke uitzondering voorziet wanneer de gezinshereniger een Belg is en over een onvoorwaardelijk verblijfsrecht beschikt.

B.64.5. Aldus schendt de laatst vermelde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De vastgestelde ongrondwettigheid vindt haar oorsprong in een leemte in de bestreden bepaling die slechts kan worden verholpen door een wetgevend optreden. In afwachting van dat wetgevend optreden komt het aan de autoriteiten die ermee zijn belast de gezinshereniging toe te staan of de voorwaarden te controleren waaronder zij is toegestaan, toe om die hereniging toe te laten, wanneer de gezinshereniger een Belg is, onder dezelfde voorwaarden als die welke zijn bedoeld in artikel 10, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980.”

Met arrest nr. 121/2013 (B.64.1. e.v.) van 26 september 2013 vernietigt het Hof aldus artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in zoverre het niet voorziet in een uitzondering op de

voorwaarde inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of die van zijn partner, wanneer dat partnerschap als gelijkwaardig met het huwelijk in België wordt beschouwd.

Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden als zou het hele artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet zijn vernietigd. In de mate verzoeker beroep wenst te doen op overweging B.64.5 in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof dient de Raad vast te stellen dat hij volgens de stukken van het dossier 27 jaar is. Verzoeker kan zich bijgevolg evenmin dienstig beroepen op de vastgestelde ongrondwettigheid dat niet is voorzien in een uitzondering op de voorwaarde inzake bestaansmiddelen wanneer de gezinshereniger een Belg is en zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen aangezien verzoeker meerderjarig is.

De schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet *juncto* het vernietigingsarrest van het Grondwettelijk Hof is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 Verzoeker voert in het tweede middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen *juncto* de artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"8.2.1. Inleiding: schending motiveringsplicht en zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; Rv.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, Rv.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; Rv.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

De RVV gaat in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar beslissing is gekomen.

8.2.2 WEIGERING OMWILLE VAN GEBREK AAN STABIELE, TOEREIKENDE EN REGELMATIGE INKOMSTEN

DVZ stelt dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter VW.

DVZ verwijst naar de inkomsten van de vader en andere familieleden van verzoeker, en stelt dat verzoeker geen afdoende bewijs voorlegt van voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

8.2.2.1 Definities in de Vreemdelingenwet: artikel 40ter en 42 *Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt:*

"Voor wat betreft de in artikel 40bis §, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen,"

Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. (...)"

Artikel 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet stelt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

8.2.2.2 Analyse van wetgevend kader – rechtspraak

8.2.2.2.1 Schending artikel 40ter en 42§ 1 VW, juncto machtsoverschrijding, schending zorgvuldigheidsbeginsel, schending motiveringsplicht .

Verzoeker legde de inkomsten voor van de inwonende familieleden van zijn Belgische vader.

In weerwil van artikel 42, lid twee, laatste zin van de Vreemdelingenwet, heeft de DVZ nagelaten "zich alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Nadat verzoeker zijn bijlage 19ter overhandigd kreeg, heeft hij zich opnieuw aangeboden op het gemeentebestuur om stukken voor te leggen.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker erop gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde onvoldoende konden zijn.

Verzoeker leidt uit voormeld artikel bovendien af dat alle documenten die nuttig zijn om het bedrag van de werkelijke inkomsten te bepalen, kunnen worden voorgelegd, aldus eveneens de inkomsten van de familieleden bij wie verzoeker inwoont en van wie hij eveneens materiële steun krijgt.

Verzoeker hoorde na de neerlegging van zijn stukken niets van DVZ, kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er dan ook terecht van uitgaan dat zijn dossier volledig was.

DVZ heeft naar verzoeker noch de minste stap ondernomen om bijkomende stukken op te vragen, indien zij van oordeel was dat de binnengebrachte documenten niet volstonden om de inkomsten van de gezinshereniger en familie te evalueren.

DVZ schendt zodoende niet alleen de bepalingen van artikel 42ter Vreemdelingenwet maar ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8.2.2.2.2 Vereiste van een behoeftenanalyse - algemeen

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat indien niet is voldaan aan de in art. 40ter, 2de lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de toereikende bestaansmiddelen, de DVZ een behoeftenanalyse diende uit te voeren.

Aan de oorsprong van deze behoeftenanalyse van artikel 42 van de Vreemdelingenwet ligt artikel 7§1, c) van de Richtlijn 2003/86/EG1 bepaalt dat bij het indienen van het verzoek tot gezinshereniging kan verzocht worden dat de gezinshereniger beschikt over 'stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden'.

Verzoeker, zoon van een Belgische onderdaan, kan dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2003/86/EG, dewelke betrekking heeft op gezinshereniging met derde landen.

De voorbereidende werken van de wet van 08.06.2011 (die artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet wijzigden) stellen immers: "Voortaan zullen voor hen (Belgen) zelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-El.I burger die in België over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt"

(DOC 53 - 0443/014 (p.23)).

Zich baserend op het 'Chakroun'-arrest van het Hof van Justitie van 4 maart 20102 wijst de Raad van State.' erop dat het bedrag van 120 % van het leefloon slechts een referentiebedrag zou mogen zijn. Indien van een vast bedrag zou worden vastgelegd dan is deze' bepaling niet conform het doel van de richtlijn.

Het dictum van het Hof bepaalt het volgende: 'De zinsnede "beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd, dat deze een lidstaat niet de mogelijkheid biedt een regeling voor gezinshereniging vast te stellen die ertoe leidt dat gezinshereniging niet wordt toegestaan aan een gezinshereniger die het bewijs heeft geleverd over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan en in die van zijn gezinsleden te kunnen voorzien, maar die, gelet op de hoogte van zijn inkomsten, toch een beroep zal kunnen doen op bijzondere bijstand om te voorzien in bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van het bestaan, op inkomensafhankelijke kwijtscheldingen van heffingen van lagere overheden of op inkomensondersteunende maatregelen in het kader van het gemeentelijk minimabeleid '.

De raad van State bepaalde in puntje 47 en 48 van haar advies het volgende:

'47. [...] Zoals in punt 43 van het onderhavig arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging steunt in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld [...].

Bovendien moet elk verzoek tot gezinshereniging individueel beoordeeld worden. Dit laatste principe is namelijk vastgelegd in artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG. Dit artikel bepaalt namelijk: "I.g.v. afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Ook het studiebureau van de Dienst Vreemdelingenzaken haalde in DOC 53 - 0443/018 (p.225) bepaalde het volgende:

'[...] Om te bepalen of een vreemdeling al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen:

- Kan wel een bepaald referentiebedrag vastgesteld worden

- 120 procent van het bedrag zoals bepaald in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kan aangewend worden als referentiebedrag.

- Kan geen minimuminkomen bepaald worden waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

- Aan deze vereiste kan voldaan worden door te voorzien in de omzetting van artikel 17 van de richtlijn [...].

8.2.2.3 Vereiste van een behoeftenanalyse - arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121-2013 van 26 september 2013

Verwijzend naar het arrest 'Chakroun' (zie supra) bevestigde het Grondwettelijk Hof dat er geen verder onderzoek moet gebeuren naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over bestaansmiddelen beschikt die gelijk zijn aan of hoger dan het beoogde referentiebedrag.

Dit impliceert geenszins dat indien de bestaansmiddelen van de gezinshereniger lager zijn dan het vermelde referentiebedrag, dit een gezinshereniging verhindert. In dat geval moet de bevoegde overheid immers in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

8.2.2.3 Analyse van de bestreden beslissing - m.b.t. Belgische vader ("referentiepersoon")

A. Voorgelegde documenten

Verzoeker legde de inkomstenbewijzen voor m.b.t. zijn Belgische vader.

- Vader ontvangt maandelijks 874,76 € pensioen van de RvP

- Vader legde zijn bankafschriften voor, inclusief een bijlage bij de verrichting van de RvP

- Attest van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat hij minstens sinds 11/2012 pensioen geniet, inkomstengarantie voor ouderen geniet.

- Attest Sociaal Fonds VIA, met betrekking tot zijn Sectoraal Sociaal Pensioenplan Contract sociale huurwoning, toont lage kosten aan

B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing stelt dat zij geenszins de oorsprong kunnen achterhalen van de 874,76 € op de bankafschriften van de vader.

De bestreden beslissing stelt dat het attest van VIA enkel betrekking kan hebben op een eenmalige uitkering.

C. Beoordeling

Vader voegde, samen met zijn bankafschriften, echter wel een bijlage toe, toebehorend aan een verrichting voor het bedrag van 874,76 €. De verrichting werd uitgevoerd door de RvP, Rijksdienst voor Pensioenen.

Daarnaast voegde vader een attest toe waaruit blijkt dat hij minstens sinds 2012 pensioen uitgekeerd krijgt.

DVZ zou ondubbelzinnig uit de voorgelegde attesten kunnen afleiden dat vader een pensioen geniet. Een pensioen wijst op zichzelf op een inkomen van stabiele en regelmatige aard.

DVZ weigert eveneens rekening te houden met het attest van VIA dat duidelijk en ondubbelzinnig verwijst naar Sectoraal Sociaal Pensioenplan van vader.

Naast zijn maandelijkse 874,76 € krijgt verzoeker eveneens een bijpassing van om en bij 120 € via zijn Sectoraal Sociaal Pensioenplan.

Vader zijn inkomsten worden in die zin geschat op een 1000 € per maand.

Verzoeker kan uit te bestreden beslissing niet afleiden of DVZ rekening heeft gehouden met het attest van de Rijksdienst voor Pensioenen dat werd voorgelegd.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ rekening heeft gehouden met de bijlage, toebehorende aan de bankafschriften van vader, waaruit blijkt dat de Rijksdienst voor Pensioenen een pensioen uitbetaalt van 874,76 €.

Verzoeker begrijpt niet waarom een pensioen geen stabiel en regelmatig karakter zou hebben.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ rekening heeft gehouden met het Sectoraal Sociaal Pensioenplan van vader.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of DVZ rekening heeft gehouden met de lage maandelijks huurlast/vaste kosten die vader heeft. Deze elementen zijn nochtans doorslaggevend bij een gedetailleerde en individuele behoeftenanalyse.

Verzoeker begrijpt niet, wanneer niet alle documenten duidelijk waren voor DVZ, hoewel ze wel degelijk werden voorgelegd, waarom DVZ geen bijkomende informatie heeft opgevraagd. DVZ is in die zin onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan.

8.2.2.4 Analyse van de bestreden beslissing - m.b.t. andere familieleden

A. Voorgelegde documenten

Verzoeker legde de inkomsten voor van zijn familieleden, bij wie hij inwoont. Deze familieleden steunen verzoeker op materiële wijze.

B. Bestreden beslissing

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Tenslotte worden ook bewijzen voorgelegd van andere familieleden. Deze worden niet in overweging genomen, gezien artikel 40 bis stelt dat het de vervoeegde persoon is die de aanvrager ten laste dient te nemen. Bijgevolg kunnen inkomsten van andere personen/familieleden niet in aanmerking worden genomen."

C. Beoordeling

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 over de wijziging van de voorwaarden van de voorwaarden tot gezinshereniging van 8 juli 2011.

Enkele relevante en belangrijke passages hieromtrent:

"A.9.1.3.1. (...)

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepaling dat zij bij de vernieuwing van de verblijfstitel geen rekening houdt met de bijdragen van alle herenigde familieleden aan het inkomen van het huishouden.

A.9.13.2. De Ministerraad antwoordt in hoofddorde dat artikel 16, lid 1, onder a), van de richtlijn 2003/86/EG het mogelijk maakt alleen rekening te houden met de inkomsten van het huishouden in de zin van het kerngezin. In ondergeschikte orde kunnen de verzoekende partijen de wetgever niet verwijten dat hij niet alle indirecte situaties vat.

A.9.13.3. De verzoekende partijen zijn van mening dat het antwoord van de Ministerraad in tegenspraak is met het antwoord dat hij geeft op het vierendertigste middel en dat erin bestaat te zeggen dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (19 oktober 2004, C-200/2, Zhu en Chen t. Verenigd Koninkrijk, en 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België), « de artikelen 10 en 40ter van de wet niet erin voorzien dat de inkomsten dienen te bestaan bij de gezinshereniging en zij dezelfde bewoordingen gebruiken zodat de discriminatie niet bestaat ». Hetgeen erop neerkomt impliciet te erkennen dat rekening dient te worden gehouden met de inkomsten van heel het kerngezin."

"A.13.6.1 (...) De verzoekende partijen citeren artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, van de wet van 15 december 1980.

Zij halen het reeds geciteerde arrest Commissie t. België aan, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft uitgelegd wat moest worden begrepen onder « over voldoende bestaansmiddelen beschikken », woorden die worden vermeld in artikel 1, lid 1, eerste alinea, dat artikel 7, lid 1, b), van de richtlijn 2004/38/EG geworden. Zij vermelden eveneens het reeds aangehaalde arrest Chen t. Verenigd Koninkrijk. Uit die arresten leiden zij af dat, in het kader van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben.

(...)

A. 13.6.3. De verzoekende partijen vragen het Hof akte te nemen van de interpretatie die de Ministerraad geeft en voor recht te zeggen :

« Het nieuwe artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, van de wet van 15 december 1980 dient in die zin te worden geïnterpreteerd dat de inkomsten waarover de Belgische onderdaan moet beschikken, niet noodzakelijkerwijs bij hem voorhanden moeten zijn, maar eveneens een andere oorsprong kunnen hebben ». »

Uit de voormelde rechtspraak leidt verzoeker af dat verwerende partij onterecht geen rekening houdt met alle inkomsten van de familieleden bij wie hij inwoont. Onterecht verwerpt verwerende partij automatisch de inkomsten van de andere inwonende familieleden met wie verzoeker ook een gezin vormt en op éénzelfde adres woont.

D. Besluit

Verwerende partij laat na te motiveren waarom geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de familieleden die verzoeker materieel steunen, de inkomsten waar zowel verzoeker, de Belgische vader als gezinsleden in die zin mee over kunnen beschikken.

Verwerende partij legt het doel van de wetgever in deze naast zich neer, en hanteert een onredelijk beleid.

Verzoeker bewijst immers dat hij binnen in zijn gezin op verschillende vormen van inkomsten, zowel materieel als financieel, kan terugvallen en aldus niet ten laste zal vallen van de Belgische maatschappij.

8.2.2.5 Besluit

DVZ weigert de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker onder meer omdat de inkomsten van de Belgische familieleden niet in aanmerking worden genomen. Verzoeker argumenteerde eerder dat DVZ echter op geen enkel ogenblik bijkomende stukken heeft opgevraagd.

DVZ heeft nagelaten bijkomende documenten op te vragen én heeft nagelaten een gedetailleerde en individuele behoefteanalyse te maken, eveneens rekening houdende met de maandelijkse kosten.

Verzoeker, zijn vader en familieleden (van wie verzoeker eveneens ten laste is) beschikken gezamenlijk over minstens 1000 € maandelijks.

DVZ laat na de individuele situatie van verzoeker te bestuderen. De last van verzoeker wordt immers binnen in de familie gedeeld door de vader van verzoeker en de zus van verzoeker.

Een behoeftenanalyse, gericht op deze specifieke individuele situatie, heeft DVZ nagelaten te maken.

DVZ dient, in de geest van de wet, louter en voornamelijk nagaan of in de behoeften van verzoeker kan worden voorzien zonder dat hijzelf en/of zijn familieleden ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet opmaken of DVZ met alle voorhande elementen rekening heeft willen houden.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissingen niet afleiden of DVZ een belangenafweging heeft gemaakt.

Verzoeker is in de onmogelijkheid zijn beroepsmogelijkheden op correcte wijze in te schatten. In zoverre met voormelde elementen geen rekening wordt gehouden in de voormelde bestreden beslissing schendt DVZ artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

De Raad benadrukt nog dat het feit dat in de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf geen melding wordt gemaakt van artikel 42 van de vreemdelingenwet – een wetsartikel waarin is bepaald dat verweerder een behoefteanalyse dient door te voeren – niet toelaat te besluiten dat deze motivering door enig gebrek is aangetast. Uit de motivering van voormelde beslissing blijkt immers afdoende dat verweerder deze verplichting is nagekomen en artikel 42 van de vreemdelingenwet vormt op zich niet de juridische grondslag voor deze beslissing.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verweerder heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat in voorliggende zaak niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij er op geen enkel ogenblik op werd gewezen dat de bewijzen die hij voorlegde onvoldoende konden zijn. Hij kreeg geen vraag tot voorlegging van bijkomende stukken en kon er aldus van uitgaan dat zijn dossier volledig was.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat verzoeker geacht wordt te kennen, omschrijft voldoende duidelijk de verplichtingen van verzoeker en de Belgische referentiepersoon derwijze dat ze in staat kunnen worden geacht om de nodige stukken over te maken zonder dat er nog een schrijven van de verwerende partij dient aan te pas te komen. Anders dan verzoeker voorhoudt, hebben zij bovendien de kans gekregen om de nodige stukken voor te leggen aangezien in de bijlage 19ter van 27 juni 2013 verzoeker uitdrukkelijk wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 26 september 2013 bewijzen voor te leggen, met name bewijs ziektekostenverzekering geldig in België en familie, attest onvermogen uit land van herkomst, attest niet ten laste OCMW, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ten laste in het verleden. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemeente of de Dienst Vreemdelingenzaken niet het nodige zou hebben gedaan. Het komt aan verzoeker zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij zijn aanvraag tot gezinshereniging en alle dienstige stukken waarop hij zich wil beroepen, voor te leggen. Waar verzoeker lijkt voor te houden dat de gemeente hem diende te verwittigen dat de stukken onvoldoende bewijs vormen betreffende de bestaansmiddelen van de Belg, kan hij niet worden gevolgd aangezien deze beoordelingsbevoegdheid van de voorgelegde stukken toekomt aan de gemachtigde van de staatssecretaris en niet aan de gemeente. Bovendien impliceert het loutere feit dat zijn dossier ‘volledig’ was niet dat het verblijf hem ook wordt toegekend.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder heeft nagelaten zich alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen die voor het bepalen van het bedrag zoals vereist in artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet nuttig zijn.

Verzoeker verliest echter uit het oog dat verweerder zich er niet toe heeft beperkt te stellen dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan lager liggen dan *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”* Verweerder heeft tevens, na een onderzoek van de aangetoonde bestaansmiddelen, geduid dat het inkomen van verzoekers vader, met name een maandelijks bedrag van 874 euro ontoereikend is om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Immers het bedrag ligt beneden de armoedegrens die voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt. Het inkomen van de Belgische vader ligt voor hem alleen al onder de armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat verzoeker eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn vader te garanderen. Zowel verzoeker als de Belgische onderdaan lopen aldus het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit deze toelichting blijkt dat verweerder de vereiste behoefteanalyse heeft doorgevoerd. Verweerder heeft zich niet beperkt tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen lager liggen dan het vermelde referentiebedrag maar heeft tevens vastgesteld dat de bestaansmiddelen onder de armoedegrens voor een alleenstaande in België ligt. Het is niet kennelijk onredelijk om uit dit bedrag af te leiden dat het inkomen veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn vader te garanderen. Verweerder gaat slechts uit van een feitelijk gegeven en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. De stelling van verzoeker dat verweerder enkel heeft verwezen naar een *“referentiebedrag”* mist bijgevolg feitelijke grondslag.

In artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad voorts lezen dat verweerder *“de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden”* in aanmerking moet nemen bij zijn onderzoek. Uit deze wetsbepaling blijkt echter niet dat verweerder rekening moet houden met inkomsten die niet kunnen worden toegerekend aan de burger van de Unie – in voorliggende zaak een Belgische onderdaan – of de persoon die hem vervoegt. Verzoeker kan dan ook niet worden

gevolgd in zijn redenering dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd geschonden omdat verweerder motiveerde dat geen rekening kon worden gehouden met de inkomsten van andere familieleden waarvan niet is aangetoond dat zij inwonen bij de Belgische referentiepersoon en niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon kan beschikken over dit inkomen.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden gesteld dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Daarenboven moet worden benadrukt dat er *in casu* geen intracommunautair aspect aanwezig is, zodat hoe dan ook niet nuttig kan worden verwezen naar voormelde richtlijn. Om deze reden zijn de beschouwingen van verzoeker omtrent de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de visie van de Raad van State wat betreft de richtlijn 2003/86/EG evenmin nuttig.

Met zijn betoog wordt geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betwist het motief in de beslissing dat geenszins de oorsprong kan worden achterhaald van het inkomen van 874,76 €. Uit de bankafschriften blijkt immers dat de verrichting werd uitgevoerd door de Rijksdienst voor Pensioenen. Er is ook een attest voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader minstens sinds 2012 pensioen uitgekeerd krijgt. Bovendien weigert verweerder rekening te houden met het attest van VIA dat verwijst naar het Sectoraal Sociaal Pensioenplan en waaruit blijkt dat hij een bijpassing van 120€ geniet waardoor zijn inkomsten kunnen worden geschat op een 1000 € per maand.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker met betrekking tot de bestaansmiddelen de volgende documenten heeft overgemaakt:

- attest van OCMW geen verlening van leefloon
- rekeninguittreksels Belfius van 874,76 euro en storting van 120,48 € van de Sociale verzekeringsbank
- een vereffeningsbericht van VIA
- een attest van VIA van 16 mei 2013 betreffende het vereffeningsbericht
- een attest van mutualiteit (zonder datum) betreffende de daguitkering ingevolge de arbeidsongeschiktheid
- een uitkeringsattest van de mutualiteit van 18 september 2013 betreffende primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen
- aanslagbiljet personenbelasting van 2012.

Anders dan verzoeker voorhoudt, kan uit de rekeninguittreksels de herkomst van het maandelijkse bedrag van 874,76 euro niet worden afgeleid. Evenmin is er een document voorgelegd waaruit op duidelijke wijze blijkt dat verzoekers vader beschikt over een pensioen. Het motief in de bestreden beslissing dat uit de rekeningafschriften waaruit blijkt dat verzoekers vader maandelijks een bedrag van 874 euro ontvangt, de herkomst van dit bedrag niet duidelijk blijkt waardoor de stabiliteit er niet kan van worden nagegaan, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er weldegelijk rekening is gehouden met het attest van VIA. Verweerder stelt, in overeenstemming met de stukken van het dossier vast, dat het vereffeningsbericht een éénmalige uitbetaling van een bedrag betreft naar aanleiding van een vereffening. Het motief dat op basis van dit bericht niet bewezen is dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoeker wijst op de bijpassing van het pensioen waardoor zijn vader om en bij de 1000 euro per maand aan bestaansmiddelen heeft, toont verzoeker niet aan dat dit inkomen volstaat om een minimum aan waardigheid voor zowel verzoeker als voor zijn vader te garanderen aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000 euro bedraagt. Verzoeker weerlegt aldus niet het motief dat verzoeker zowel als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De verwijzing naar de lage huurprijs die verzoekers vader maandelijks dient af te leggen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoeker wijst op de inkomsten van andere familieleden bij wie hij inwoont en met wie hij een gezin vormt.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

(...)”.

Uit artikel 40ter juncto 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker ten laste dient te zijn van de Belgische referentiepersoon en dat deze Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. *In casu* is de Belgische referentiepersoon verzoekers vader. Verzoeker die verwijst naar het inkomen van andere familieleden toont niet aan, in weerwil van zijn bewering, dat de andere familieleden een gezin vormen met verzoekers vader en dat zij allen op eenzelfde adres wonen. Evenmin blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoekers vader ‘beschikt’ of kan beschikken over het inkomen van de andere familieleden. Het motief in de bestreden beslissing dat het inkomen van de andere familieleden niet in aanmerking kan worden genomen vermits artikel 40bis van de vreemdelingenwet stelt dat het de vervoegde persoon is die de aanvrager ten laste dient te nemen, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Eens te meer toont verzoeker met zijn betoog geen schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt voorts dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Een schending van enig beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN